

Emek

Жатса да, тұрса да түйсігінен кетпей, сартап сағынышына қозғау салып қөкірегін сыздатқан құзар шың бұл жолы да алдырмады. Сандақша текшеленген беткей бел ортага таяна бере диәрменнің тасындай жылтырланып, маймақ тұяғына ілікпей діңкесін құртты да, шау тартқан ұлы қеудесін кері бұрып, етекке ілбіді. Екпінінен тал теңселіп, құрақ жапырылған, тұяғынан от үшқындаған ереуілді құндерде биікке шығу құлжаға тым оңай еді. Бірденеден секем алғанда құзарды бетке алып ұра жөнелетін. Қөрінген далданы тасаланып бұқпантайлаған қорқынышты да, сумандаған ұры желмен ілесіп аяқ астынан атойлад шыға келетін үрейді де төменге қалдырып, шың басынан төңіректі шолғанда, астамшыл қөкірегі көк тіреп, өзін айдай әлемнің қожасындаі сезінетін. Бір-бір құбыжыққа отырып алып жел қуған қаңбақтай домаланған екі аяқтылардың бей-берекет жортуылын қөзге ілмей, шаңырақ мүйізімен аспан тіреген төкаппар тұрқын ұры қөздің сұғына қаймықпай ұстап, тас мұсіндей тапжылмай ұзак тұратын бір орында. Сол сөтте табиғаттың текті төліне тіл бітіп сөйлеп кетердей еді. “Ей, жұмыр басты пендeler, көп едік жер бетінде. Қомағай құлқындарыңа босқа жем болмайық деп, бірте-бірте тасқа айналамыз. Бірақ бізді құрта алмайсыңдар! Әй, сендерге дауа жок-ау! Тауды да үңгіп аласартып барасыңдар”. Бұл - мұтін арқар атаулының адамдарға көрсеткен қайсар қарсылығы, жан айқайы. Бұлардың зар- наласы екі аяқтылардың құлагына жетті ме, жетпеді ме, оған әл-дәрменнен айырылып қуаты сарқылуға жақындаған сынық мүйіз көрі құлжаның түйсігі жетпейді. Кейінгі бес-алты жылда бұқпантай тіршілік тұтқынында құр сұлдесін сүйретіп жүрген құлжа